

PI
0648

SCENA *și* ECRANUL

C. 250924

NUMĂRUL 23

ACADEMIEI

DECEMBRIE 1957

Colea Răutu și Constantin Lipovan într-o scenă din noul film românesc.

DINCOLO de BRAZI

Coperta I. Teatrul Național din Cluj va prezenta în sala Comedia piesa Luciei Demetrius „Arborele genealogic“. Iată o scenă din spectacol: Viorica Dimitriu în rolul Suzana Manea — Voinești și Octavian Cosmuță în rolul Dragoș Manea — Voinești.

Ce piese ne pregătiți ?

Aplaudînd seară de seară jocul actorilor care interpretează tot mai numeroase și tot mai interesante piese originale, spectatorii sînt dornici să cunoască și proiectele dramaturgilor noștri vîrstnici și mai tineri.

Sîntem bucuroși să le satisfacem curiozitatea, „dînd cuvîntul“ tov. Horia Lovinescu, Lucia Demetrius, Nicolae Tăutu, Ana Novak, Al. Mirodan, și Sidonia Drăgușanu.

Scena și Ecranul“ mi-a cerut o declarație de 15 rînduri asupra lucrului meu în curs. E prea puțin sau prea mult. Imi iau libertatea să reduc acest text la o frază: lucrez la un scenariu cinematografic în care e vorba de dragoste și la o fabulație dramatică („Omul care și-a pierdut omenia“), în care, pornind de la pretextul legendarului Manole, e vorba de cîteva idei și probleme foarte actuale și generale. Sper că pînă la sfîrșitul anului să fiu gata cu amîndouă.

**HORIA
LOVINESCU**

Lucrez în clipa de față la o piesă sortită Teatrului Municipal.- Ași putea-o socoti sfîrșită, dacă demonul care ne roade pe toți nu m-ar chinui îndemnîndu-mă s-o refac mereu pe ici colo, în așa chip în cît să pot crede eu înaintea celorlalți că își va atinge țelul. Și țelul ei e să convingă pe toți oamenii care merită să trăiască, că pentru a trăi trebuie să lupte cu toate puterile lor împotriva tendințelor războinice care ar putea într-o zi, dacă ar fi lăsate să-și facă de cap, să desfigureze și să altereze toate marile și micile noastre fericiri omenești.

**LUCIA
DEMETRIUS**

P.C. 250924

Cînd porcezi să scrii o piesă de teatru, e ca și cum ai urca un drum de munte anevoios și necu-

N-ași putea spune nimic în ceea ce privește intențiile mele de viitor. Mai multe proiecte îmi rețin atenția, mă gîndesc în același timp (și destul de dezorganizat...) la

noscut... Mai faci un pas, doi... și apoi te prăbușești zece pași pe calea întortochiată și strîmbă... O iei de la început și nu știi precis cînd vei ajunge sus, pe creastă, unde te sfredelesc ochii de vulturi (cu sau fără ochelari fumurii...) ai criticilor.

Comedia pe care o scriu e abia la începutul pantei și se intitulază „Al cincilea anotimp“. Dacă panta (sau poanta) nu va fi prea abruptă și alunecoasă, sper că peste „două anotimpuri“ să atingă creasta: în caz contrariu nu-mi vor ajunge nici „cinci anotimpuri“ lungi și bogate ca toamna acestui an...

NICOLAE
TAUTU

toate, și nu știu care din ele va lua cel dintîi conturul unei piese de teatru.

In acest an, am lucrat — după terminarea piesei „Ce fel de om ești tu?“ — la pregătirea pentru tipar a unui volum cuprinzînd patru din piesele mele. Am mai scris cîteva schițe, care formează punctul de plecare pentru un volum de proză pe care-l plănuiesc mai de mult.

Și adevărul e că atenția mea a fost în ultimul timp aproape în întregime concentrată asupra repetițiilor piesei „Ce fel de om ești tu?“. Piesa a fost de la început întîmpinată în chipul cel mai încurajator de către colectivul și conducerea Teatrului Municipal și nădăjduiesc că spectacolul va răsplăti munca depusă de teatru.

ANA
NOVAK

Voi preda în câteva zile o piesă în trei personaje. Ea, el și... Radu Beligan. După toate aparențele e vorba în această piesă, de dragoste.

Mai lucrez și la altele. De pildă, ași dori să scriu o piesă înfățișând lupta partidului în 1939-40 împotriva șovinismului și rasismului. S-ar numi această piesă (o dramă) „Numerus clausus“.

Voi scrie pentru E.S.P.L.A. o proză despre generația noastră de după eliberare și mă voi strădui — dacă, pînă la urmă, nu mă vor strivi confrății — să iscălesc un fel de cronică sportivă, la „Contemporanul“ și niște reportaje sau însemnări la „Dragonii“ (ca să fie citite) și la Radio (ca să fiu auzit).

În sfîrșit, ași dori să vizitez... insulele Celebe.

**AL.
MIRODAN**

Personajele viitoarei mele piese de teatru — care nu are încă titlu — s-au născut în urmă cu câteva luni, odată cu conflictul care le unește și le dezbină.

Am avut mult de furcă cu aceste personaje în perioada cînd erau încă în fașe. Ca toți noii născuți turburau adesea somnul mamei lor! Apoi a urmat perioada de creștere, de educație — dacă vreți — care iarăși a fost destul de dificilă: personajele mele încercau uneori să se emancipeze de sub controlul meu — să-și afirme, așa mici, așa de neexperimentate cum erau — personalitatea lor.

În sfîrșit — am izbutit să ne înțelegem, să ne cunoaștem și să ne obișnuim să stăm foarte mult de vorbă.

Am ajuns astăzi să aflu despre ele tot ce mi-a fost necesar. Iată de ce pot afirma că tot ce a fost mai greu de făcut din piesa mea — s-a făcut.

Pot să vă mai spun că piesa la care lucrez tratează o problemă socială din actualitate — cu repercursiuni în viața de familie —

Nădăjduiesc să fie gata pînă la sfîrșitul acestui an.

**SIDONIA
DRĂGUȘANU**

Suzana Manea Voinești (Aura Buzescu) mândra mlădiță a „Arborelui genealogic“ așa cum ni-l înfățișează Lucia Demetrius, va putea oare să stea în calea fericirii băiatului ei, savantul Dragoș — Manea Voinești?

Doamna Maria (Elvira Gođeanu): „Se năruie un tron din slava lui trecută și un altul se ridică... Intre aceste două măririi inima mea de femeie nu găsește mîngîiere“.

„Apus de soare“ de B. St. Delavrancea, actul III.

EROINE

din repertoriul original

... personaje vii, pitorești, autentice prind viață, seară de seară, pe scenele Teatrului Național „I. L. Caragiale“ în interpretarea impresionantă, profund realistă a colectivului de interpreți.

Operele dramatice ale scriitorilor romîni consacrați, „Apus de soare“ de B. St. Delavrancea, „Ovidiu“ de V. Alecsandri, „O scrisoare pierdută“ de I. L. Caragiale sau „Steaua fără nume“ de Mihail Sebastian se prezintă alternativ cu lucrările dramaturgilor contemporani, „Ziariștii“ de Al. Mirodan, „Judecata focului“ de Al. Adamescu, „Rețeta fericirii“ de Aurel Baranga, într-o necontenită înflorire a teatrului romînesc oglindită mai cu deosebire în zilele „Lunii Culturii“.

*Iulia (Maria Botta): „Nepoată
sînt de Cezar! Mai mult, eu sînt
romană.*

*Și nu dau astă mîină pe-o pace
de pomană“.*

„Ovidiu“ de V. Alecsandri.

*Trufașa contesă Magdalena de
Torcuna (Irina Răchițeanu-Și-
rianu) își va vedea oare țelurile
realizate, în lumea pe care scriito-
rul Al. Adamescu ne-o înfățișează
în drama sa „Judecata focului“?*

*Mona (Marietta De-
culescu) necunoscuta din
„Steaua fără nume“ de
Mihail Sebastian apare în
viața profesorului Miroiu
pentru a-i împărtăși taina
dragostei...*

5 MINUTE

cu

și

Michèle Morgan
Henri Vidal

Cu toate că s-a scurs cîtva timp de cînd Michèle Morgan și Henri Vidal ne-au părăsit, socotim că nu este lipsit de interes să publicăm cîteva din impresiile pe care, acești doi oaspeți dragi spectatorilor romîni, le-au împărtășit revistei noastre.

Fermecătoare nu numai pe ecran, ci deopotrivă și în viața de toate zilele, apreciată actriță franceză aștepta într-una din seri, înțîlnirea cu publicul nostru.

— Vă rog să ne spuneți cu riscul de a fi... indiscret — la ce anume vă gîndiți acum...

— Doriți cu alte cuvinte... Un minut de adevăr?

— Exact.

— Ei bine, mă gîndeam la publicul Dvs. minunat. Seară de seară, încerc un sentiment de adîncă satisfacție întîlnindu-mă cu acest public cald, sincer și deosebit de ospitalier. Sentimentele acestea

sînt dealtfel sentimentele întregii noastre delegații. Personal pot să vă mărturisesc că de cînd am venit în Romînia mă simt ca la mine acasă...

Cineaștii francezi, și-au exprimat în diferite rînduri marea lor admirație față de valoarea artiștilor romîni. Michèle Morgan a fost de-a dreptul entuziasmată de felul în care George Vraca a făcut prezentarea oaspeților francezi în seara reprezentației oficiale a filmului „Porte des Lilas“.

— George Vraca este un mare artist, un foarte mare artist.

— Dar cum ați putut să vă dați seama de acest lucru? doar nu l-ați văzut jucînd, a întrebata cineva.

— Ascultîndu-l, am simțit cum datorită celor ce spune, sala întregă vibrează puternic; am înțeles atunci cum de a reușit să stabilească între noi cei de pe scenă și cei din fotolii, o puternică afinitate.

Foarte comunicativă, ne-a vorbit apoi

Dina Cocea, Michèle Morgan și Marietta Sadova.

Se poate bea vermut și — în același timp, — da autografe? se întreabă Henri Vidal. Dovadă → că se poate este autograful oferit revistei noastre.

despre frumusețile Capitalei, în care a remarcat că „peste tot e centru“, și de dorința sinceră pe care o are de a mai veni cu alt prilej, la București.

— Și acum o ultimă întrebare: Ce filme veți turna la înapoierea Dv. în Franța?

— „Maxim“ în care voi juca alături de Charles Boyer și „La nuit et le jour“.

Henri Vidal are de asemenea cuvinte pline de admirație pentru ospitalitatea poporului nostru și e încântat că a avut posibilitatea să cunoască mulți artiști români.

— Pe cine ați cunoscut mai bine?

— Pe Radu Beligan pentru care am o mare simpatie. Se gîndește o clipă și apoi continuă:

— La Institutul Dvs. de teatru — pe care l-am vizitat și unde am aflat multe lucruri interesante despre metodele Dvs. de învățămînt artistic — m-am întreținut

↑
Zîmbetul de pe fețele Mariettei Sadova, Soranei Coroamă și Sandinei Stan, ne asigură că gluma regizorului Henry Verneuil a fost — ca de obicei — izbutită.

printre alții cu Marietta Sadova care a lăsat asupra-mi o impresie excelentă.

SANDU NAUMESCU

ZI DE ODIHNĂ

Comedie în 3 acte de V. Kataev

Deși din toamna lui 1948 și pînă în aceste zile de început de iarnă a trecut aproape un deceniu, cei care l-au văzut atunci pe regretatul Gh. Timică în Zaițev din „O zi de odihnă“ nu au putut uita — desigur — succesul obținut de marele nostru artist în rolul aceluia bătrînor și prea zelos funcționar...

Dar, nu numai Gh. Timică, ci și Silvia Dumitrescu-Timică, Cella Dima, Mișu Fotino, Mimi Enăceanu, Elena Sereda, C. Morțun, precum și deținătorii celorlalte roluri, au găsit în personajele farsei cunoscutului scriitor sovietic posibilitatea unor interpretări de un categoric succes. Faptul își are o

explicație firească. În osatura tipică a acestui gen dramatic — farsa — Kataev a pus sub învelișul amuzant, plin de haz al celor mai nostime încurcături de situații, un mănunchi de savuroase idei și mult „miez“ satiric și moralizator. De la Zaițev și pînă la șoferul lui, Dudkin, personajele din „O zi de odihnă“ au consistența realului, a autenticității, structura oamenilor desprinși din viața obișnuită, cotidiană. Angrenate într-o serie întregă de peripecii (situații născute din disperarea cu care bietul responsabil cu aprovizionarea, Zaițev, caută să obțină aprobarea directorului de depozitului central de materiale) personajele farsei lui Kataev își dezvăluie pe scenă adevăratele trăsături ale firii lor. Ele își atrag astfel din partea spectatorului aprobarea sau oprobiul, dragostea sau rîsul disprețuitor.

Desfășurarea celor trei acte are un ritm viu, spumos, antrenant, care nu lîncezește nici un moment. Comicul neprevăzutului pe care îl aduce fiecare tablou în parte este valorificat de dialogul spiritual, plin de umor suculent.

Nimic nu este poate mai ne la locul lui, decît povestirea subiectului unei farse. De aceea nu vă

Regizorul Lucian Pintilie

vom spune ce se va întâmpla în acea duminică, în casa de odihnă „Între brazi“ și nici nu vă vom prezenta pe fiecare dintre cei veniți să petreacă o zi agreabilă în confortul, liniștea și ospitalitatea asigurată de personalul acestei instituții.

Vă vom lăsa să pătrundeți în casa de odihnă singuri — odată cu Zaițev — și să trăiți alături de el tot ce îi va fi dat să pătimească pînă ce va avea pe cerea lui pentru vopsea, apostila directorului Miusov.

Și dacă după tot zbuciumul, după toată emoția, panica și groaza lui Zaițev, după toată goana aceea înnebunitoare, dusă numai între pereții casei, plină de piedicile și comicul neprevăzutului, nu veți spune odată cu el: „Ah în sfîrșit!! Credeam că nu mai apuc să văd aprobarea... Ești un om de vopsea, tovarășe director, mi-ai dat o inimă de primă calitate!!“... atunci să nu ne spuneți pe nume.

Vă invităm deci să petreceți alături de: Gh. Trestian, (Zaițev),

Gh. Trestian

George
Constantin

Nicolae
Gărdescu

Liliana Tomescu (Clava Ignatiuc), George Constantin (Costia), Lili Popovici (directoarea), N. Gărdescu (Miusov), Maricel Laurențiu (Dudkin), Lilly Cutava (Dudkina), Atena Marcopol-Sion (Roza Eremievna), Elena Chiosa (medicul șef), Nucu Păunescu (portarul), Mariana Oprescu (Sura) — câteva ore dintr-o „O zi de odihnă“, „organizată“ la Teatrul C.C.A. (fost Modern) și „dirijată“ de Lucian Pintilie.

Bine ati venit!

Peste cîteva zile, pe scenele teatrelor din Capitală, publicul bucureştean va avea prilejul să aplaude — în cadrul „Lunii Culturii“ — spectacolele unor teatre din ţară cu lucrări din literatura dramatică şi lirică originală şi universală. Tuturor acestor colective, spectatorii Bucureştiului le adresează o tradiţională sinceră şi caldă urare de „Succes şi bun sosit!“

Intre 21—24 decembrie pe scena sălii Comedia, Teatrul Naţional din Cluj va reprezenta cîteva din realizările lor.

TEATRUL NAŢIONAL DIN CLUJ

S-ar spune „o scenă de familie“ : Alecu Băleanu (George Damian) Dukki Băleanu (Daia Andron), René Vardari (Titus Croitoru), Mariana Vardari (Rodica Daminescu) şi Suzana Manea-Voineşti (Viorica Dimitriu) o cercetează cu atenţie şi „bunăvoinţă“ pe tînăra Laura Ciobanu (Ileana Ploscaru), care a pătruns în aristocraticul clan datorită soţului ei, Dragoş Manea-Voineşti (Octavian Cosmuţă).

ARBORELE GENEALOGIC

Piesă în 3 acte de Lucia Demetrius

Maria Cupcea, deținătoarea rolului titular într-o scenă din spectacol.

Maria Stuart

Tragedie în 5 acte de Friederich Schiller

HECUBA

Tragedie în 3 acte
de Euripide

'Sfîșiată de durere, Hecuba (Magda Tîlvan) își apără fiica, Polixenia (Maria Ungur), sortită morții.

TEATRUL SECUIESC DE STAT DIN TG. MUREȘ

Colectivul Teatrului Secuiesc din Tg. Mureș va prezenta în București între 17-20 decembrie piesele: „Refugiul” de Szabo Lajos, „Ultimul tren” de Eugen Mirea și Kovacs Gyorgy (lucrări originale), „Vasa Jeleznova” de Maxim Gorki și „Cavalerul mut” de Heltai Jenő.

REFUGIUL

Lohinszky Lóránd și Tanai Bella într-o scenă din actul II al piesei „REFUGIUL” de Szabo Lajos.

CAVALERUL Mut

Nagy Zolán, Tath Erzaébet, Tanai Bella și Szabo Duci într-o scenă din actul III al piesei „Cavalerul mut” de Heltai Jenő

FREISCHÜTZ

Operă în 4 tablouri de Karl Maria von Weber

Există compozitori de operă care au o soartă mai puțin darnică. Dacă omenirea le recunoaște marea contribuție la înnoirea genului, nu e mai puțin adevărat că sălile de spectacol le adăpostesc lucrările cu mult mai rar decât în cazul „clasicilor“ maștri ai operelor italiene. Glück este unul din cei care au avut de înfruntat o asemenea ingratură; aproape un secol mai târziu, Weber s-a aflat în aceeași situație; câteva uverturi, „Invitația la vals“, și încă câteva mici lucrări sînt aproape unicele creații cunoscute de iubitorii de muzică.

Și senzația acestei nedreptăți — în curs de îndreptare în zilele noastre — o încerci cu deosebită acuitate atunci cînd asculți o operă întregă de Karl Maria von Weber; îți dai seama atunci că întreaga dramă muzicală romantică germană, că Wagner și mai târziu Richard Strauss nu ar fi putut să ne lase ceea ce ne-au lăsat în domeniul operei, dacă cu decenii înaintea lor, Weber n-ar fi scris „Euryanthe“, „Oberon“, și în special, capodopera sa „Freischütz“. Întîlnim aici, în germene și marile scene dramatice ale muzicii romantice, și forța impresionantă a ariilor, care au făcut faima operei germane, în tratarea orchestrală variată, plină de noutate și de inedit. Dar întîlnim ceva mai mult — și în această privință e greu să spui că Weber a fost egalat vreodată de urmașii lui: farmecul melodiilor și dansurilor de origine populară germană, frumu-

sețea tradițiilor țărănești și vîntorești, dragostea pasionată pentru natură. Toate acestea dau operei „Freischütz“, un colorit și o semnificație și mai ales o culoare cu totul deosebită.

Legenda care a dat naștere operei lui Weber s-a născut în epoca medievală, în pădurile germane. În aparență ea este simplă și destul de naivă: vîntorul Max, exasperat de faptul că în ultimul timp glonțul său nu mai nimește prada, — ceea ce poate determina pierderea logodnicei sale Agatha — este gata să se pună în slujba demonului Saniel, către care îl conduce detracatul vîntor Kaspar. Primind cele șapte gloanțe vrăjite de Kaspar, Max se află în primejdia de a-și ucide cu ultimul glonț, înșelător, logodnica; dar un pustnic, care a înțeles drama vîntorului Max, îndreaptă glonțul vrăjit împotriva lui Kaspar, eliberînd astfel oamenii cinștiți de vraja demonică...

În esența ei, legenda lui „Freischütz“ nu e altceva decât clasică opoziție între bine și rău, căreia Goethe i-a dat în „Faust“ semnificații filozofice mai adînci. Dar ceea ce impresionează mai cu deosebire în „Freischütz“ este puternicul răsunset uman al conflictului; pentru că Max nu reprezintă altceva decât tipul omului obsedat de propria sa neputință, care poate deveni prada slujitorilor răului. Iar personajele „demonice“ au o puternică asemănare cu tipurile atît de frecvent întîlnite în viața obișnuită, ale detracațiilor

cinici și necruțători, împotriva căroră — mai mult sau mai puțin — luptă toți oamenii, așa cum o fac Agatha și Max.

Cadrul feeric al acestei opere, care ne poartă din splendorile pădurii, în decorul infernal al „prăpastiei lupilor“, conflictul uman

adânc și impresionant, au fost redade la Opera de Stat din Cluj în viziunea regizorală a lui Jean Rînzescu. Spectacolul este dirijat de Lucian Lurilașiu. „Freischütz“ va putea fi văzut pe scena Teatrului de Operă și Balet, în cadrul turneului colectivului clujean.

Stella Simonetti (Agatha), Livia Liseanu (Änchen), Teodor Carabiberi (Max) și George Busuioc (Kuno) în tabloul final.

OPERA DE STAT DIN CLUJ

Stînga : Elena Vătafu (Venus) și Teodor Carabiberi (Tannhäuser) într-o scenă din actul I.

Dreapta : grup de pelerini (actul I).

Tannhäuser

Dramă muzicală în 3 acte de Richard Wagner

Iată-ne, în pragul reprezentării uneia din cele mai impresionante „drame muzicale“ din cîte s-au scris în secolul al XIX-lea. Acordurile solemne ale uverturii acestei opere, sînt destul de des ascultate în sălile de concert; dar în afară de uvertură, de teme, „marșurilor pelerinilor“ tineri sau bătrîni, și de celebrul moment al „bacanalei“ de pe muntele Venus, marea bogăție muzicală a operei este mult mai puțin cunoscută publicului bucureștean.

Clujenii, care în privința aceasta au fost mai favorizați, ne trimit acum, împreună cu colectivul Operei lor de Stat (romîne) celebra lucrare wagneriană.

Subiectul lui Tannhäuser a suscitat mari discuții; adeseori nu i s-a atribuit altă semnificație, decît cea pur religioasă, insistîndu-se unilateral asupra frămîntărilor cîntărețului captivat de farmecele lui Venus, dar ros totoda-

tă de amintirile vieții curate pe care o dusesse altă dată, și pe care o părăsise. Această dilemă însă, depășește cu mult semnificațiile unei opoziții între lumea „păcatului“ și cea a „purității“ așa cum erau ele concepute în vremurile îndepărtate în care a luat naștere legenda bardului german.

Frămîntările și aspirațiile eroului au lăsat puternic ecou omenesc iar drama sa este în fond drama acelora pe care neînțelegerea și asprimea intransigentă a celor din jur îi împinge pe căile de care se tem ei însăși. Există în această lucrare un simbol emoționant: cînd Tannhäuser cere indulgență Papei, acesta îi răspunde că i-o va da numai atunci cînd bastonul său, lipsit de viață, va înmuguri. Și bastonul înmugurește într-adevăr, dar... după moartea eroului. Tragicul final al operei nu este în fond decît o pledoarie, caldă și persistentă pentru înțelegerea oamenilor și omenescului.

Perioada primelor reprezentații ale operei „Tannhäuser“ este deosebit de dramatică în viața lui Richard Wagner. Participant direct al revoluției din 1848 la Dresda, compozitorul este condamnat la moarte, fiind nevoit să fugă la Weimar, de unde urmărește, furișat în loja oferită de Liszt, nevăzut de nimeni, premiera operei sale. Și pentru Wagner „bastonul papal“ avea să înflorească prea tîrziu... În creația din a doua perioadă a vieții compozitorului, cînd elementele mistice sau obscurantiste aveau să apară tot mai des, s-a păstrat totuși filonul adevăratei atitudini de om și de artist a lui Wagner, care s-a afirmat cu mare forță și curaj în primele lucrări, printre care și „Tannhäuser“.

Această capodoperă wagneriană va putea fi ascultată de publicul bucureștean pe scena Teatrului de Operă și Balet al R.P.R. în seara zilei de 15 decembrie 1957, cînd în cadrul „Lunii culturii“ colectivul Operei de Stat din Cluj, va fi oaspetele orașului nostru.

VASUL FANTOMA

Operă în 3 acte de Richard Wagner

Iubitorul de muzică wagneriană, desfătat de subtilele acorduri ale operei „Tristan și Izolda“ și ale „Tetralogiei“ urmărește cu un deosebit interes primele lucrări de mari proporții ale genialului compozitor, în care s-a făurit treptat arta sa, ce avea să revoluționeze limbajul muzical universal. Iar printre lucrări de început, simpatia sa se va adresa fără îndoială celebrului „Olandez zburător“, operă care poartă de asemenea, titlul, mai cunoscut la noi, de „Vasul fantomă“.

Dacă prima operă importantă a lui Wagner, „Rienzi“, mai păstra încă văditele influențe ale predecesorilor săi italieni și francezi, „Vasul fantomă“ afirmă pentru prima oară, cu mare forță, ge-

niul compozitorului. Născută, ca și multe alte opere ale „titanului de la Bayreuth“ dintr-o veche legendă, această lucrare vădește o puternică inspirație muzicală, o țesătură dramatică ce depășea cu mult maniera obișnuită a contemporanilor săi, o noutate a limbajului muzical care impunea renunțarea la vechea împărțire a „ariilor“ și „recitativelor“, la acea artificială compartimentare existentă în spectacolele de operă ale secolului al XIX-lea, la unele succesiuni convenționale și fragmentare de momente muzicale, pe placul unui public dezobșnuit de marile creații artistice.

Desigur că mai este încă mult drum de parcurs de la „Vasul fantomă“ la acea vestită „dramă mu-

zicală" care a fost creiată și impusă de Richard Wagner. Dar de pe acum se pot vedea mugurii acestei drame, al cărei final prevestește prin forța și tragismul său, impresionantele deznodăminte ale „Amurgului zeilor“.

Povestea eroilor „Vasului fantomă“ este îndeobște cunoscută: din milă pentru matelotul blestemat care cutreeră mările pe un vapor, cu un echipaj alcătuit din fantome, spre a-și răscumpăra astfel greșelile săvârșite, frumoasa fecioară Senta își părăsește logodnicul — pe vânătorul Erik — și e gata să-și dăruiască inima nefericitului „Olandez zburător“. Acesta nu primește darul unei iubiri milostive și o pornește din nou pe valuri spre un tărâm necunoscut, spre izbăvirea tristețelor sale nemărginite.

Pentru publicul nostru de operă, care nu a avut în ultimul timp prilejul să participe la spectacolele wagneriene, „Vasul fantomă“ va însemna fără îndoială un ademenitor „preludiu“. Strălucirea orchestrei, care la Wagner încetează cu mult de a mai fi un simplu acompaniator, transformînd cîte odată opera, așa cum s-a spus, într-o adevărată „simfonie cu voci“, tratarea riguroasă și sobră a glasurilor omenești supuse cu totul concepției muzicale și dramatice — atmosfera stranie și impresionantă în care se desfășoară această aspră și străveche legendă născută pe coastele nordice ale Europei — totul va releva evenimentul muzical remarcabil pe care îl datorăm Operei Maghiare din Cluj. În cadrul turneului acestuia ce va avea loc între 16 și 19 Decembrie, opera „Vasul Fantomă“ de Wagner, va fi reprezentată de două ori, în regia lui S. Szimberger.

Elisabeta Vancea (Senta) și Otok Ferencz (Erik)

DUPĂ FURTUNA

Piesă populară bănățeană cu cîntece, în 5 tablouri
de Iohann Szekler

Tematica piesei reflectă aspecte ale vieții populației muncitoare germane de azi, din mediul rural.

Iohann Szekler

Ideia conviețuirii pașnice a naționalităților conlocuitoare și ideia înfrățirii poporului român cu naționalitățile conlocuitoare formează canavaua pe care se țese o intrigă vioaie, încheșată, atrăgătoare. „După furtună” aparține genului pieselor populare, un gen dramatic cu rădăcini adînci în tradiția teatrală din Banat. Autorul și-a înzestrat lucrarea cu elemente din folclorul șvăbesc, iar compozitorul — Richard Oschanitzki — a brodat pe marginea textului o muzică specific populară germană. Pusă în scenă de regizorul Ottmar Strasser, „După furtună” este interpretată de Peter Schuck, Gerda Roth, Franz Keller, Julius Volbner, Hans Kehrer, Otto Grassl, Elisabeth Köhl, Elisabeth Kramer, Hella Sessler, Hans Mokke, Rolf Andersen etc.

TREI GENERATII

Piesă în trei acte de Lucia
Demetrius

Mugur Mardan

Cunoscută spectatorilor Capitalei în interpretarea colectivului Teatrului Municipal și a colectivelor unor teatre din țară care au prezentat-o de mai multe ori pe scena Teatrului C.C.S., lucrarea dramatică a Luciei Demetrius va

fi jucată în prima jumătate a lunii decembrie, în fața publicului bucureștean, de data aceasta în interpretarea actorilor Teatrului german de Stat din Timișoara. Dintre interpreți fac parte: Elisabet Köhl, Margot Göttinger, Irmgard Schati, Gerda Roth, Helga Sandbak, Hella Sessler, Rolf Andersen, Ernst Kraus, Rudolf Schati, Emmerick Schaffler, Franz Keller, Rudolf Krauser, Peter Schuch, Alexander Ternovitch. Direcția de scenă: Mugur Mardan. Decoruri și costume: Al. Olian.

Margot Göttinger (Ruxandra)

Gerda Roth (Veronica)

Irmgard Schati (Ellza)

ARTA NAȚIONALITĂȚILOR CONLOCUIȚOARE ☆

Nimic nu poate fi mai pasionant decît să urmărești arta unui popor, de la primii sîmburi ai folclorului pînă la formele cele mai evolute și mai ample ale genurilor culte. S-a comparat arta omenirii cu un buchet uriaș în care fiecare floare reprezintă contribuția unui popor.

Dar în fond și într-o singură țară poți aduna un asemenea buchet strîngînd laolaltă arta tuturor naționalităților care conlocuiesc frățește pe pămîntul ei.

Arta romînească se împletește strîns cu arta ungarilor, sîrbilor, germanilor, evreilor, tătarilor înflorind laolaltă pe pămîntul Republicii Populare. Și chiar o sumară trecere în revistă nu poate decît să te impresioneze prin numărul instituțiilor de artă, profesioniste și amatoare, aparținînd diferitelor naționalități conlocuitoare. În România de altă dată, nu s-a putut închea nici un mare ansamblu de muzică populară; și iată că acum, alături de zecile de formații romînești de valoare se dezvoltă la Tg. Mureș un ansamblu secuiesc, la Timișoara un ansamblu sîrbesc, la Cluj un cor de ținută artistică — în afară de numeroasele ansambluri de amatori care există în toate regiunile țării.

În cadrul „Decadei naționalităților conlocuitoare” vom putea cunoaște în deaproape o parte însemnată din aceste ansambluri, profesioniste și amatoare, care se vor manifesta pe scenele teatrelor din Capitală. După ce, în „Săptămîna muzicii” au trecut, pe scena

sălii C.C.S., principalele ansambluri ale Bucureștiului, iată acum, în zilele de 14 și 15 decembrie în aceeași sală, spectacolele de valoare artistică ale „Ansamblului secuiesc”. Alcătuit din folclor maghiar și romînesc din Ardeal, repertoriul acestui ansamblu ilustrează puternica legătură formată de veacuri între artele celor două popoare.

„Ansamblul sîrbesc”, înființat la Timișoara, readuce de asemeni pe aceeași scenă, arta populară a romînilor și sîrbilor din Banat. Spectacolele acestui ansamblu au loc în sala din Calea Victoriei 174, la 17 și 18 decembrie.

Intr-un spectacol comun, Ansamblurile de amatori turco-tătar, lipovenesc și bulgăresc din regiunea Constanța se vor prezenta publicului bucureștean la 20 și 21 dec. a.c. tot în sala din Calea Victoriei 174.

Ziua de 16 decembrie va vedea reunite pe scena Teatrului C.C.S., cîntece și dansuri aparținînd populației maghiare, germane și sîrbești din țara noastră. Își vor prezenta rînd pe rînd cele mai bune piese din repertoriul lor. Ansamblul Secuiesc din Tîrgu Mureș, Ansamblul sîrbesc din Timișoara, precum și un ansamblu german de amatori din Orașul Stalin.

Despre colectivul Operei Maghiare de Stat care ne va vizita deasemeni în zilele Decadei culturii naționalităților conlocuitoare, publicul Capitalei știe mai multe lucruri, aflate cu prilejul turneu-

Investmîntate în pitorești costume naționale, exprimînd prin zîmbetul, prin grația firească a mișcărilor, prin ritmul neastîmpărat al jocului, bucuria unei vieți noi și încrederea în zorii zilei de mîine, dansatoarele Ansamblului Secuiesc din Tg. Mureș vă invită parcă să dansați împreună cu ele.

lui aceleiași instituții, din vara trecută. De data aceasta, în afară de clasicul „Bank Ban“ de Erkel, Opera Maghiară de Stat ne mai prezintă o nouă versiune, datorată lui Tilde Urseanu, a baletului lui Alfred Mendelson, „Călin“. Spectacolele Operei Maghiare de Stat din Cluj vor avea loc între 16 și 19 dec. în sala Teatrului de Operă și Balet.

Orchestra filarmonică de Stat din Tg. Mureș, una din cele mai bune formații simfonice ale țării noastre, va participa deasemeni la „Decadă“ interpretînd în cadrul concertului din 21 decembrie de la Ateneu, un program alcătuit din compozitori ardeleni, romîni și maghiari. Și aceeași filarmonică, va încheia, la

23 decembrie ciclul concertelor „Decadei“ interpretînd Simfonia a 9-a de Beethoven (cu concursul corului Filarmoniceii din București).

În același concert de închidere a „Decadei“, Ansamblul C.C.S. va interpreta balada pe temă istorică „Gheorghe Doja“ de Constantin Palade, care redă un crîmpei din lupta unită a romînilor și ungarilor de pe meleagurile noastre...

...De la ansamblurile folclorice la complexe colective ale Operei Maghiare și Orchestrei Filarmonice din Cluj — iată o măreață traiectorie care indică înflorirea muzicii naționalităților conlocuitoare din țara noastră.

Cercul AEROS

Programul pe care-l prezintă circul Aeros în București e atât de cuprinzător încât ar trebui (și zău, tovarășe redactor șef ar merita) să-i consacram întreaga revistă. Atunci și-ar găsi locul și pomney-ii Colombinei Reghina și jonglerul-bucătar și senzaționalul echilibrist Fred Lony și minunații acrobați Primletty și urșii polari cu dresorul lor Hans Keil și Ludo Paloș cu panterele sale și întreg ansamblul circului, din rândurile cărora fac parte adevărați maestri ai arenei.

Dar cum nu ne putem îngădui această bucurie, să scrim mult și substanțial despre fiecare număr, și cum nu uităm că acest reportaj este destinat în primul rând celor mici — care așteaptă de multă vreme un circ cu animale sălbatice, necunoscute în țara noastră, ne vom resemna să vorbim despre cele câteva numere de dresură, amânându-le pe celelalte.

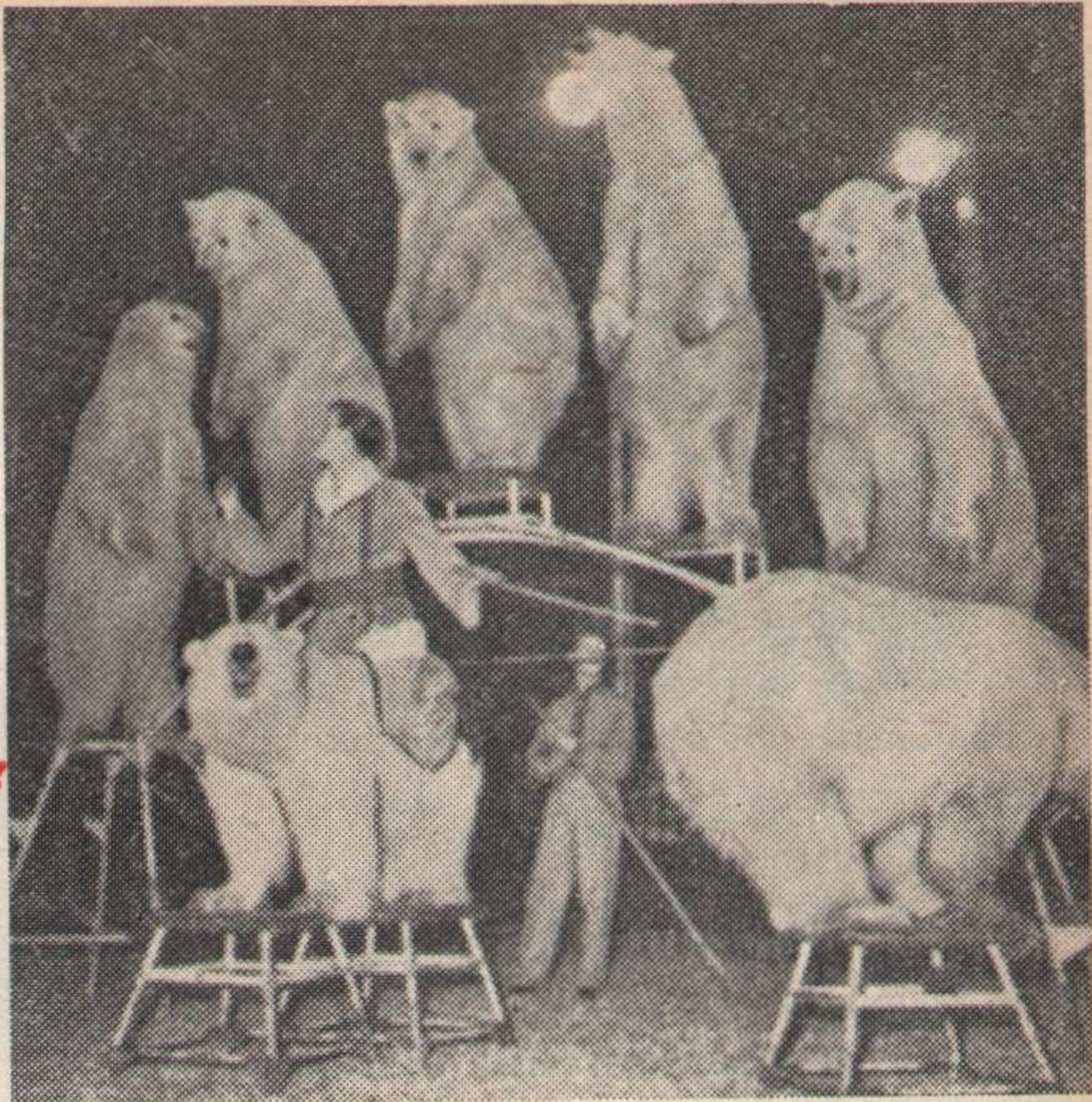
Dar înainte de asta, două cuvinte despre oaspeții noștri: „Aeros“ este cel mai mare circ din R.D. Germană și a luat ființă după război, în anul 1945. Este foarte apreciat pentru că îmbină elementele moderne cu vechile tradiții ale circului german reprezentat prin formațiile Busch, Sarasani, sau Krone; ...dar ne oprim fiindcă am epuizat „cele două cuvinte“. Și cu siguranță că imaginile din aceste două pagini vor prezenta ansamblul circului „Aeros“ cu mai multă dibăcie.

LIA MARMELIUC

Hanno Coldam nu este un gladiator uman trimis să-și piardă viața în lupta cu fiarele sălbatice, așa cum îl arată vestmîntul. Dimpotrivă, este prietenul și „stăpînul“ celor 18 lei care-l ascultă cumînți ca niște școlărițe și care-l iubesc așa de mult încît sar și în foc pentru el.

Urșii albi dresați de Hans Keil, nu sînt numai frumoși ci și foarte cumiți. Sînt politicoși, curați și ascultători, bine crescuți și vorbesc nemțește. Fericiți părinții cu astfel de copii. Și nici măcar nu pretind hăinuțe de iarnă.

Parcă ție dragă cititorule cu ți-ar place un leagan ca ăsta? Și totuși pun rămășag că mămica refuză să-ți cumpere doi elefanți.

cioare. Dar poți să te înțelegi cu mama? Ii ceri elefanți și ea îți cumpără covrigi cu susan. Ii ceri lei și ea-ți dă cincizeci de bani să-ți iei o „japoneză“.

Și la urma urmei te-ai mulțumi chiar cu un pisoi drăgălaș. I-ai da lapte, i-ai pune fundă la gît, seara ți-ar toarce la pi-

DACA m-i vna, ... e alta!

O producție 1957, în culori, a studiourilor sovietice.

Scenariul: S. Rahman, după comedia muzicală „Meședi Gubat“ de U. Gadjibekov.

Regia: G. Seid-Zade.

Muzica: U. Gadjibekov.

Nu credem să i se fi întâmplat cuiva, vreodată, în lumea asta ce i s-a întâmplat bogatului și onorabilului negustor Meședi Gubat.

Cînd ai anii care-ți dau dreptul la... nepoți, cînd oglinda, cu tot cadrul ei aurit, îți răsfrînge un chip... cum să spun? nu prea seducător, ei bine, atunci pentru o nevastă tînără și amețitor de frumoasă cum e Ghiuluaz poți să te lepezi și de Alah. Și, făcînd mai

mult decît putea face chiar diavolul ca să-i devie soție, Gubat așteaptă tulburat de amor în iatac. Nuntașii îi aduc mireasa, acoperită din cap pînă în picioare de vâlul nupțial. Rămăși singuri, prea fericitul negustor înlătură cu mîini tremurînd de nerăbdare vâlul... Dar trăznetul cerului să fi căzut și uimire și groază mai mare n-ar fi fost pe bietul Gubat. Căci în locul frumoasei Ghiuluaz, îi apare, punîndu-i sub nas un revolver, chiar...

Lăsăm neterminată povestirea pentru a nu vă răpi plăcerea de a fi surprinși de încurcăturile pline de haz ale acestei savuroase comedii muzicale.

S-a întâmplat la BELGRAD

O producție a studiourilor
iugoslave

Belgrad, 1942.

În fața catedralei, o mână de curioși s-au adunat să privească mireasa. E tânără și frumoasă. Pășește încet, tăcută, cu un aer puțin grav. E ceva aparte în atmosfera ceremoniei, sezizabil poate numai de un ochi foarte atent și iscoditor. Când trece pragul, Elena, mireasa, strecoară șoptit, abia auzit, unui om din apropierea ei, întrebarea: „Și cine îmi va fi ginerele?” Omul rotește în jur privirea, iscoditor, apoi, arătând spre scări, spune: „Iată-l, vine cu verighetele. E doctorul Mirkovici!”

Curioasă căsătorie nu? Ce anume poate „lega” astfel pe doi oameni, care nici măcar nu se cu-

nosc? Cum și cine a atras atenția gestapoului asupra acestei căsătorii? Ce se va întâmpla în micuța vilă a doctorului Mirkovici, cuibul tinerilor căsătoriți? Există un trădător? Cine-i misteriosul personaj care salvează aproape întotdeauna pe membrii grupului de patrioți care acționează în oraș? Ce legătură poate fi între „omul înalt” și Stanko, investigatorul favorit al șefului poliției speciale, intrate sub comanda gestapoului?

O producție în culori a studiourilor italiene.

Regia : Glauco Pellegrini ; imaginea : Mario Montuori ;

Muzica : Schubert, Beethoven, Mozart, Paganini, Rossini, Weber.

Cu : Claude Laydu, Lucia Bosè, Marina Vlady, Gino Bechi.

Cîntă : Gino Bechi, Rossana Carteri și Nicola Monti.

tazul ei, întîrziata dar profunda admirație și recunoaștere pentru marele talent neprețuit în viață, care a fost Schubert. Acum, la doi ani de la moartea lui, în această sală, i se cîntă pentru prima oară minunata operă. Răscolit de aducerile aminte, bătrînul Calafatti retrăiește în minte povestea tristă a nefericitului compozitor. Il vede tînăr, cu sufletul încărcat de speranță, sub braț cu „Messa în fa“, în căruța care-l duce spre Viena marilor nădejdi... Primul lui concert, prima amărăciune... Cîntă-

Simfonia dragostei

După evocările vieților romanțate și creațiilor lui Verdi și Mascagni, cinematografia italiană aduce pe ecran un nou film biografic, închinat celebrului compozitor austriac Franz Schubert.

În marea sală de concerte din Viena, plină pînă la refuz, se înalță acordurile „Simfoniei în mi minor“, „neterminată“, ...Intr-unul din rîndurile periferice ale sălii, bătrînul actor ambulant Basilio Calafatti privește adînc impresionat mulțimea. Vedea în ea, în ex-

reața Teresa Grob... Serile ferme-cătoare în veselul Prater... Mizeria... Lidurile cuceritoare, vîndute pe doi bani... Apoi seara marii lui iubiri... Carolina... Revelația cumplită a prăpastiei care-l desparte de cea care avea să rămînă eterna lui dragoste... Dureroasă seară a concertului dat în sala goală... Decăderea... Atîtea și atîtea întîmplări dintr-o viață nefericită, încheiată în aceeași căruța care-l dusese la Viena și în care face acum drum de întoarcere, ultimul drum...

Producție a cinematografului francez cu:
Pierre Brasseur, Georges Brassens, Henri Vi-
dal, Dany Carrel, Raymond Bussières. Scenariu
și regia: René Clair.

PORTE des LILAS

Un film „René Clair”, iată un gir suficient
pentru cinefili. Personalitatea artistică a ma-
relui cineast francez și-a pus în mod strălucit
pecetea asupra noii producții.

...Trăiește în cartierul Lilas un om, Juju.
Despre existența lui nu se poate spune nimic.

De fapt, Juju nici nu trăiește. Trîndăvește și bea. Atît. Felul ăsta de
a-și toca zilele ascunde un mare gol, în viața acestui „bun de nimic”, o
cutremurătoare lipsă de ideal, de țintă, de speranță. Și deodată ceva senza-
țional se întîmplă cu Juju. Un om periculos, vestit prin isprăvile sale ban-
ditești, pe care toată poliția Franței îl caută, are nevoie de ajutorul lui.
Grija pentru acest om, salvarea și întreținerea lui îi dă lui Juju iluzia
unui sens al vieții. Tot ce se petrece apoi este o înceată dar adînc impre-
sionantă metamorfoză, care-și oprește zguduitor cursul spre finalul filmului.
Intr-o noapte, bietul om rămîne cu imensa durere a iluziei lui sfărîmate.
Trei focuri de revolver sparg tăcerea întunericului și un om cade... Juju
a rămas mai departe un om „bun de nimic”...

Intilnire la BAL

O producție a studiourilor
maghiare

Scenariul: Kolozsvari Andor și
Szinter György, după opereta
„Marea ducesă de Gerolstein“ de
Jacques Offenbach; regia Zoltan
Farkas.

Cunoașteți, desigur, subiectul în-
cântătoarei operete a lui Jacques
Offenbach. Romantica poveste de

dragoste dintre Antonia și Mar-
tin, situațiile pline de haz, peri-
pețiile nostime prin care trec
aceștia și celelalte personaje ale
opereții au inspirat cineștilor
maghiari o izbutită transpunere
cinematografică.

Ritmul antrenant, fastul și at-
mosfera specifică operetei, dansu-
rile și mai cu seamă cuceritoarele
melodii ale lui Offenbach, consti-
tuie cheia succesului acestui film.

„Intilnire la bal“ se bucură și
de interpretarea unui mănunchi de
actori talentați, din care desprin-
dem pe: Hazy Erzsébet, Darvas
Iván, Kiss Many, Feleky Kamill,
Timar Jozef și Lázár Maria.

ATENȚIE!... Filmăm!

„Coordonatele sînt necunoscute“, acesta este titlul filmului care a fost de curînd terminat în studiourile cinematografice din Odessa, de regizorul M. Vinarski. Acțiunea se desfășoară pe bordul unui vas sovietic de comerț, în

vara anului 1941, în zilele izbucnirii războiului. Vaporul se găsește la o depărtare de mii de kilometri de patria sovietică și reîntoarcerea sa în portul din care a plecat se efectuează după peripecii cu adevărat dramatice.

„Gavroche“, „Copilul părăsit“ și „Examen de maturitate“ sînt trei filme care la timpul lor — au fost prețuite de spectatorii cinematografelor noastre. Realizatoarea lor este tînăra regizoare Tatiana Lucakevici care zilele acestea a terminat în studiourile „Mosfilm“, o nouă producție, „S-au întîlnit de-a lungul drumului“, o poveste a vieții unor studenți. Interpreții principali ai filmului ne sînt bine cunoscuți căci au fost oaspeții țării noastre. Ei sînt Roza Makagonova și V. Avdiuško. Al treilea interpret principal, e drept, pînă astăzi nu ne-a fost încă cunoscut. Se numește Natașa Ivanova și a împlinit de curînd... 3 ani.

La Erevan, în studiourile „Armenfilm“ regizorii S. Kevrov și C. Karamian au dat „primul tur de manivelă“ filmului „*Li cunoaștem personal*“ care relatează evenimentele pasionante și aventurile periculoase prin care a trecut eroul legendar al poporului armean, luptătorul revoluționar Ter-Petrosian (Kamo).

Regizorul cehoslovac Karel Zeman a realizat filmul „*Cu fața la drapel*“ o ecranizare a unuia din romanele lui Jules Verne. Zeman a îmbinat cu ingeniozitate jocul actorilor cu cîteva noi procedee de trucaj.

Astfel datorită costumelor și decorurile speciale, cadrele filmului par niște gravuri vechi, însuflețite.

„*Omul care aduce ploaie*“ piesa scriitorului american N. Richard Nash, a constituit pre-textul unui film realizat → de regizorul Ioseph Anthony cu Katherine Hepburn și Burt Lancaster în rolurile principale. Iată o scenă din film.

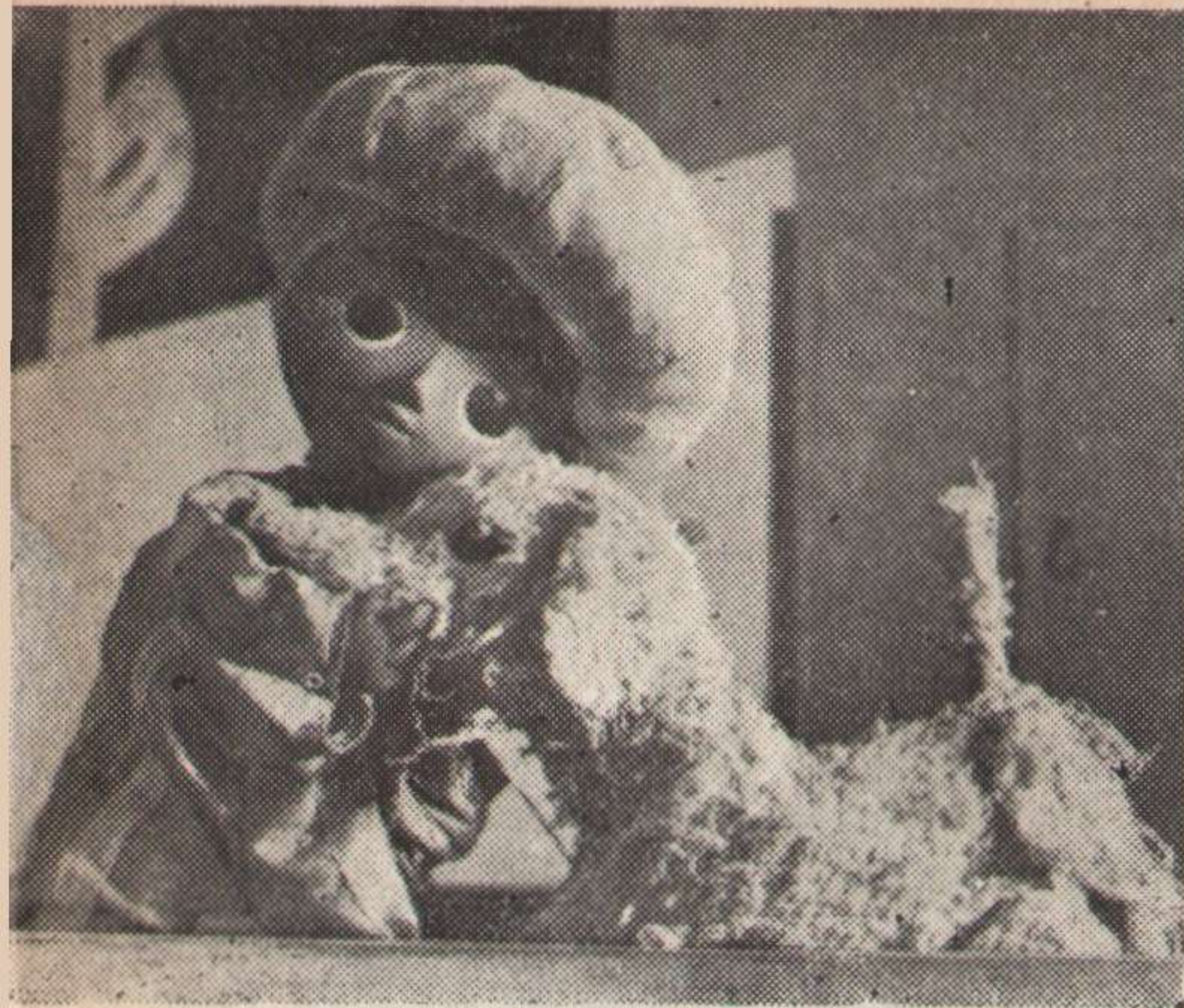

ANTINEVRALGIC

*Direcția
Generală Farmaceutică*

EDITURA DE STAT PENTRU IMPRIMATE ȘI PUBLICAȚII
Adresa Redacției: SCENA ȘI ECRANUL, str. Elie Radu 5. (Tel. 3.97.81)

Scenă din „MICUL MUCK“ de
← Tudora Petruț

„Magdalena la gherghef“ Scenă
din „POVESTEA PORCULUI“ de
Veronica Porumbacu și Viorica Fi-
lipoiu.

PĂPUȘARII ROMÎNI LA PRAGA

— Impresii despre turneul Tea-
trului Țândărică

„...Acest teatru, este pe drept cuvînt, unul din teatrele de păpuși fruntașe ale Europei, deși România nu se poate mîndri nici pe depar-
te cu o tradiție atît de veche și faimoasă, cum avem — de pildă — noi în acest domeniu. Am fost cu atît mai surprinși, cu cît am-
bele spectacole (N. red. este vor-
ba de „Umor pe sfori“ și „Povestea porcului“) sînt jucate de mario-
nete, una din cele mai grele disci-
pline a teatrelor de păpuși și care reprezintă o specialitate a noas-
tră... „Povestea porcului“, care a-
mintește de unele motive din basmul nostru „Luna, Soarele și Vîntul“, ne-a arătat că Teatrul „Țândărică“ știe să aducă pe sce-
nă, cu finețe și gust, dramatizarea unui basm liric, gen foarte apre-
ciat și în teatrele noastre de pă-
puși. „Umor pe sfori“, spectacol pentru adulți,... este o mostră de

spirit și umor, atît în ce privește textul, cît și regia, ambele semna-
te de directoarea teatrului, Marga-
reta Niculescu. Toate spectacolele au arătat, mai presus de ori ce, că artiștii romîni mînuiesc mario-
netele în mod magistral...“.

(Din ziarul „Lidova Demokracie“)

PREȚUL LEI 2